16/02/2021

Χιονισμένη η Μονή Ταξιαρχών Πηλίου (ΦΩΤΟ)

/ Ιερές Μονές

Η Ιερά Γυναικεία Κοινοβιακή Μονή Παμμεγίστων Ταξιαρχών Αγίου Γεωργίου Νηλείας Πηλίου βρίσκεται σε απόσταση μισής ώρας από το Βόλο και σε υψόμετρο 650 περίπου μέτρων, πάνω σε ένα θεαματικό εξώστη με πανοραμική θέα στον Παγασητικό.

Έλκει τις βαθύτερες ρίζες της από τα μέσα Βυζαντινά χρόνια, εποχή κατά την οποία το Πήλιο, γνωστό τότε ως «Βουνό των Κελλίων» ή « Μοναστήρι», αποτελούσε ονομαστή μοναστική κυψέλη της Ορθοδόξου Ανατολής.

Η πρώτη άνθιση της Ιεράς Μονής τοποθετείται στον 12ο μ.Χ. αιώνα. Ανδρώα από την πρώτη εποχή της ιδρύσεως της μέχρι το 1920, είχε μια πολυκύμαντη πορεία μέσα στο χρόνο, κατά την οποία σφράγισε βαθιά τη ζωή και την ιστορία του τόπου ως πανθεσσαλικό προσκύνημα, με την πολύπτυχη εκκλησιαστική και εθνική της

παρουσία.

Οι παλαιότερες κτηριακές ανακαινίσεις της τοποθετούνται στον 18ο και στον 19ο αιώνα. Την εποχή αυτή, το κατανυκτικό Καθολικό της που τιμάται στη σεπτή δυάδα των Αρχιστρατήγων Μιχαήλ και Γαβριήλ και σε όλες τις Επουράνιες και Ασώματες Αγγελικές Δυνάμεις, ιστορείται με σπάνιες τοιχογραφίες και κοσμείται με αριστουργηματικό ξυλόγλυπτο τέμπλο και εξαιρετικές φορητές εικόνες λαϊκής τέχνης.

Στο αποκορύφωμα της αίγλης και της πνευματικής επιρροής της φθάνει κατά το δεύτερο ήμισυ του περασμένου αιώνα, επί ηγουμενίας του Οσιωτάτου Ιερομόναχου Γαβριήλ Ιωάσαφ, ο οποίος υπήρξε πολυσήμαντη, αγία και εμπνευσμένη μορφή του Πηλιορείτικου μοναχισμού των νεωτέρων χρόνων, πνευματικός βλαστός της Ασκητικής Πολιτείας του Αγίου Όρους.

Μετά την οσιακή του κοίμηση, το 1911, η ιστορική Μονή ερημώνει από μοναχούς, απογυμνώνεται από τη μεγάλη περιουσία καί τα πολυάριθμα Μετόχια της, και εγκαταλείπεται μέχρις ερειπώσεως. Η θαυματουργός, όμως, χάρις των Αγίων Αρχαγγέλων εργάζεται για την αναγέννησή της, μία πρώτη αναλαμπή της οποίας σημειώνεται το 1976, με την επαναλειτουργία της ως γυναικείας.

Το 1988, αρχίζει να συγκροτείται η σημερινή 26 μελής Αδελφότητα, η οποία υπό την ηγουμενία της Μοναχής Νικοδήμης (Κίσσα) και την πνευματική μέριμνα του Γέροντος της π. Αντωνίου (Ζούπη), συνεχίζει με νέες σελίδες ζωής και δημιουργίας τη μακραίωνη ασκητική παράδοση της Μονής, προς δόξαν του Θεού και της Εκκλησίας Του.

Τα μέλη του Ιερού Κοινοβίου, παράλληλα με τον αγώνα για τον πνευματικό τους καταρτισμό, έχουν αναλάβει και αυτόν της ανακαινίσεως του κτηριακού συγκροτήματος της Μονής, το οποίο παρέλαβαν ερειπωμένο και το οποίο έχουν καταστήσει σε ικανοποιητικά επίπεδα λειτουργικό, με τη χάρη του Θεού και των Αγίων, αλλά και τη βοήθεια του ευσεβούς λαού. Ένα από τα τελευταία και πιο σημαντικά οικοδομικά έργα της Αδελφότητος είναι η ανοικοδόμηση νέου μεγάλου Ιερού Ναού, αφιερωμένου στον Αρχάγγελο Μιχαήλ, τον οποίο θεμελίωσε η σεπτή δεξιά του Σεβασμιωτάτου Ποιμενάρχου μας το Σεπτέμβριο του 2002.

Η Μονή διαθέτει, επίσης, και ένα Μετόχι στην πανέμορφη ελαιόφυτη τοποθεσία «Κανάλια» του Αγίου Γεωργίου Νηλείας. Πρόκειται για παλαιότερο Μονύδριο της Μεταμορφώσεως του Σωτήρος, που εδώ και έναν περίπου αιώνα είχε ερημώσει από μοναχούς, με αποτέλεσμα σιγά-σιγά να περιέλθει σε κατάσταση ημιερειπώσεως. Ήδη, όμως, αναστηλώνεται από την κυρίαρχη Μονή.

Δείτε φωτογραφικό υλικό από την Ιερά Μονή Ταξιαρχών Πηλίου η οποία τις τελευταίες ώρες έχει ντυθεί στα λευκά όπως και το μεγαλύτερο μέρος της χώρας μας

gr) η Ιερά

Η Ιερά Μονή Παμμεγίστων Ταξιαρχών ρίχνει τα πρώτα θεμέλιά της ως ανδρώα τον 12ο αι., στην νότια πλαγιά του Πηλίου, σε μια εποχή κατά την οποία ήκμαζε η μοναστική και ασκητική ζωή στο Πήλιο, που τότε ονομαζόταν «Βουνό των Κελλίων» και «δεύτερο Άγιον Όρος».

Μετά την πυρπόληση και την ολοσχερή καταστροφή της το 1310 μ.Χ., πιθανόν από Καταλανούς πειρατές, η Μονή ξανακτίζεται στη σημερινή της θέση, υψηλότερη της πρώτης, για μεγαλύτερη προστασία όχι μόνο από τους επιδρομείς, αλλά και από τις δυσμενείς καιρικές συνθήκες. Η εκ νέου ανοικοδόμησή της αποδίδεται σε Αγιορείτες μοναχούς, οι οποίοι έφυγαν από τον Άθωνα, ίσως εξαιτίας των Ησυχαστικών ερίδων του 14ου αι., και ήλθαν στο Πήλιο, όπου έκτισαν το σημερινό μοναστήρι, κατά το αρχιτεκτονικό πρότυπο των αγιορείτικων μονών.

Ο «πανδαμάτωρ» χρόνος και οι ποικίλες αντίξοες ιστορικές συνθήκες δεν

επέτρεψαν την διάσωση γραπτών πηγών, που θα μπορούσαν να δώσουν πληροφορίες για την πορεία της Μονής κατά το διάστημα μεταξύ 14ου και 18ου αι. Γνωρίζουμε μόνο ότι επί Τουρκοκρατίας η Μονή, ως συμμέτοχος στον

Τούρκων

ασταση με

Οι παλαιότερες γνωστές κτηριακές ανακαινίσεις της τοποθετούνται στον 18ο και στον 19ο αι. Το κατανυκτικό Καθολικό της ιστορείται με σπάνιες τοιχογραφίες λαικής τέχνης, ενώ το αριστουργηματικό ξυλόγλυπτο τέμπλο φέρει εξαιρετικές φορητές εικόνες του 1772. Μεταξύ αυτών, η παλαιότερη εικόνα του Αρχαγγέλου Μιχαήλ (12ος αι.), είχε γίνει ονομαστή ανά τους αιώνες για το πλήθος των θαυμάτων που επιτελούνταν δι’ αυτής.

Στο αποκορύφωμα της αίγλης της φθάνει η Μονή κατά το δεύτερο ήμισυ του 19ου αιώνος, επί ηγουμενίας του Ιερομονάχου Γαβριήλ Ιωάσαφ, έλκοντος την καταγωγή από το γειτονικό χωριό του Αγίου Γεωργίου Νηλείας, πνευματικού βλαστού του Άθωνα. Εκείνος με την οσιακή του φυσιογνωμία την αναδεικνύει μεγάλο πανθεσσαλικό προσκύνημα, που διαδραματίζει σημαντικότατο ρόλο στην πνευματική, πολιτισμική και κοινωνική ζωή όλης της Θεσσαλικής περιφέρειας, πλουτίζοντάς την παράλληλα με μετόχια, κειμήλια και αφιερώματα.

Μετά την οσιακή του κοίμηση, το 1911, η ιστορική Μονή ερημώνει από μοναχούς και σε διάστημα μισού αιώνα φθάνει σε κατάσταση ερειπώσεως. Η θαυματουργή εικόνα του Αρχαγγέλου Μιχαήλ συλείται από αρχαιοκαπήλους, αντικαθίσταται, όμως, από άλλη, που φιλοτεχνείται το 1976. Την ίδια χρονιά η χάρις των Ασωμάτων Δυνάμεων, Προστατών της Μονής, και οι ευχές των παλαιών πατέρων της ενεργούν την ανασύστασή της ως Γυναικείας [Προεδρικό Διάταγμα 605/80

(Φ.Ε.Κ. 161/Α΄)], με την ευλογία του από Δημητριάδος και Αλμυρού αοιδίμου

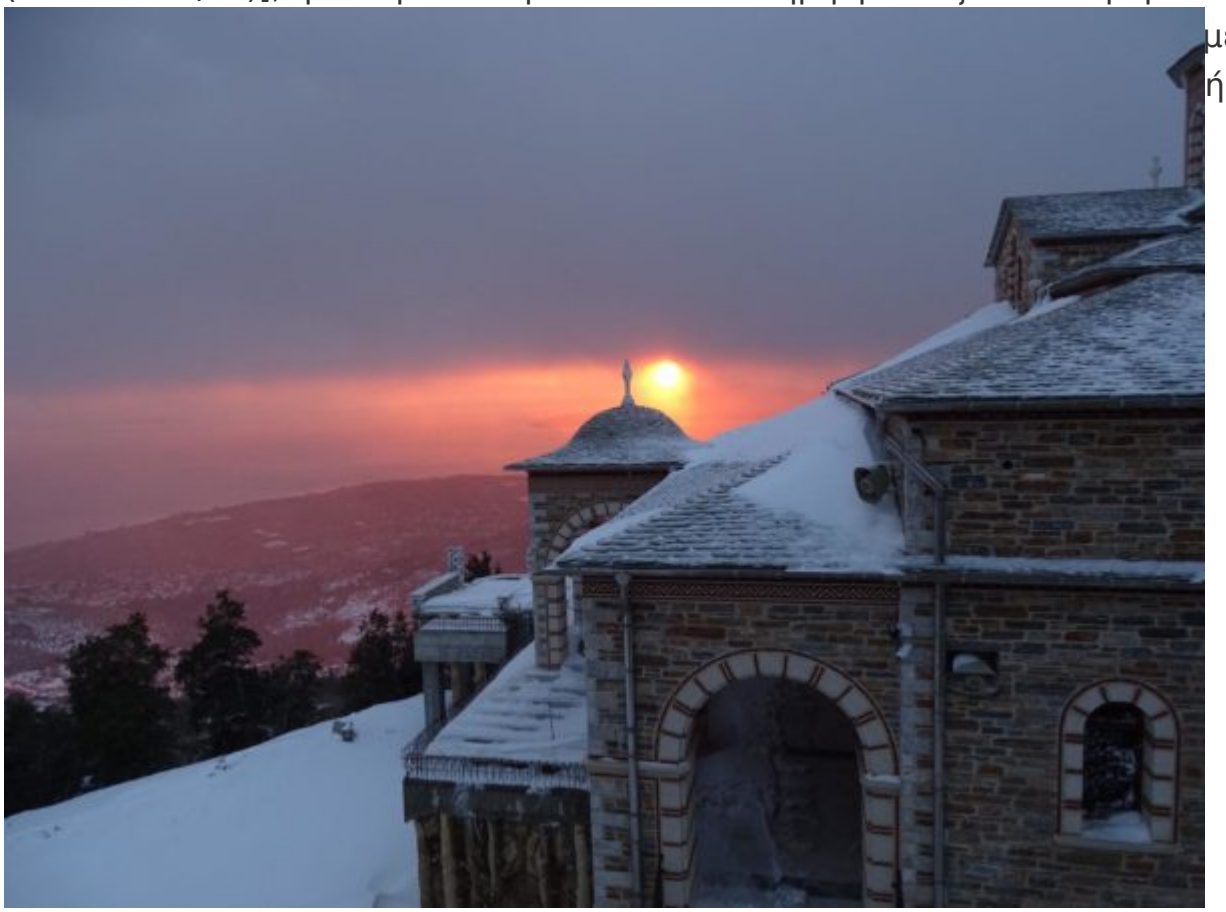

με πρώτη
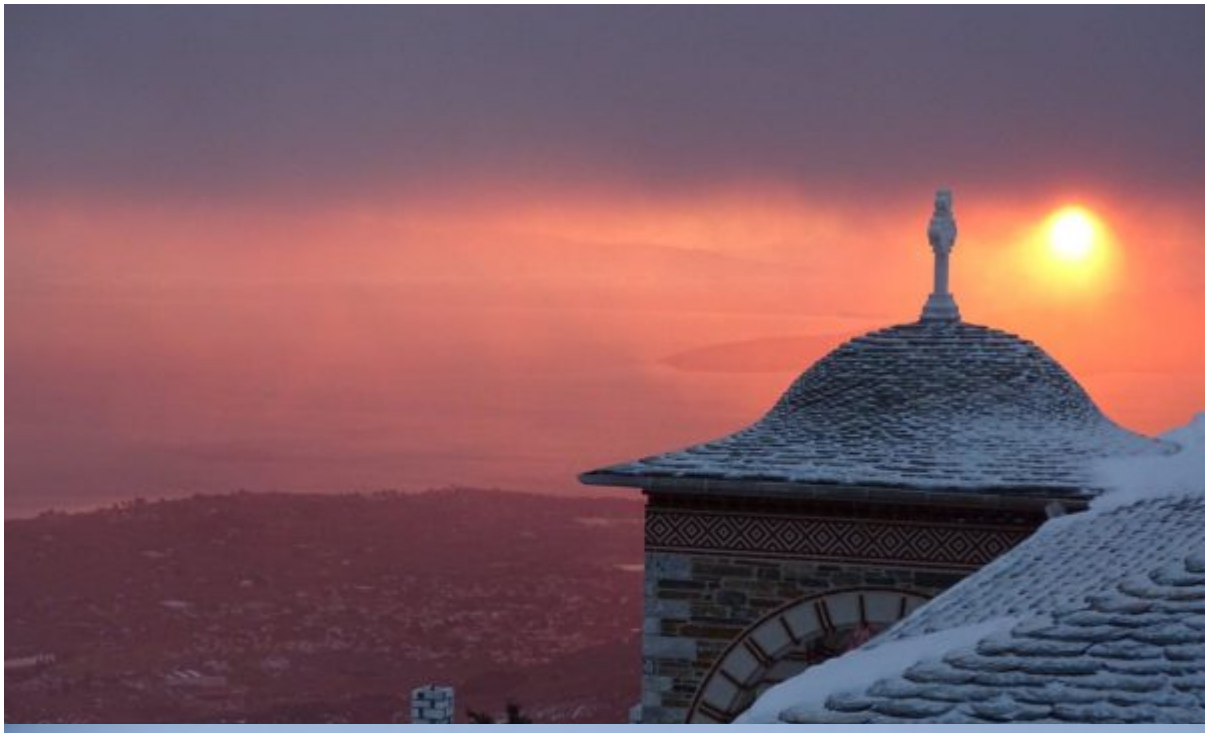
ής Τιμίου